

Žpěvník?

*(poněkud nesourodá a hlavně neupravená
kompilace písní různých a jiných)*

Vysočina

1. Já vám to pane povídám,
na raní vítr teď čekám,
ať vypráví mě, jak se toulal nad ní.
Snad u ní je pohár, co leží tu,
že vítr v raním přeletu
měně voní, hmyčím voní
Vysočinou, Vysočinou.

*. Za mrou poštovní vůz dlouhé míle kráží,
dálkou zrozenou nemoc posílí jen, hmyčím
s ní přecháží léta, odplouvá mládí,
lék v šatě nočním nabídl sen.

#. O tom, že na horách se mlha k útokům dolů řadí,
jak potok loukou pádí si nechám zdát,
o lesním přístřešku, kde v měsíčním lesku vítr bloudí,
o rose studící, o louce vonící,
Vysočinou, Vysočinou.

*. Ráno každý sen i ten tulákův slunce ruší,
kde na tisíc ozvěň noční děj stále má, hmyčím,
jednou odešel a teď dálku deně krátí,
vám prozradím ten poutník, tak to jsem já.

#. Na známou stanici můj vlak brzy se vrátí,
tam si koleji špásem do polí jen tak sáh,
Zpomalí útlé vlákýňko páry, až stojí,
oči zapíjí setkání,
s Vysočinou, Vysočinou.

2. Proč vám to pane povídám,
když vítr líp to řekne sám,
co je za koleji, která v trávě končí.
Jen počkejte se mrou tu chvíli tu
na vítr v raním přeletu,
jak voní, hmyčím voní

F Vysočinou, Vysočinou.^a
F Vysočinou, moji Vysočinou..

Zlatá klec

1. Tvůj stín mě doprovází,
mám koní sedm párů,
siň vzácných darů,
užak láska tvá mě schází.

2. Mám šperků, co se mi zlíbí
mám kočár, svůj dům s parkem,
viš s každým dárkem,
tvá láska víc mě chybí.

3. Mám květu plné vázy,
mám v zápětí oči stojím,
krásně se strojím,
užak láska tvá mě schází.

4. Tak málo ze snů zbývá,
můj svět nádherných věcí,
stává se klecí,
kde slavík nezaspívá.

5. Chlad noci střídá deni,
i vzpomínky mě zebou,
toužím být s tebou,
užak láska tvá tu není.

6. Tvůj stín mě doprovází,
mám koní sedm párů,
siň vzácných darů,
užak láska tvá mě schází.

Válka růží

d G d A
1. Už rozplynul se hustý dým, derry down and down-a-down,
d g d A
nad ztichlým polem válečným, derry down.
F C A
Jen ticho stojí kolkolem
d Hb A
a vítěz plení vlastní zem,
d g A d
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

2. Nečekej soucit od ruáče, derry down and down-a-down,
kdo zabíjí ten nepláče, derry down.
Na těle mrtvé krajiny
se mečem pišou dějiny.
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

3. Dva erby, dvoji korouhev, derry down and down-a-down,
dva rody živi jeden hřeš, derry down.
Kdo změní kam se nahnul trůn,
zda k Yorkům nebo Lancasterům,
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

4. Dva erby, dvoji korouhev, derry down and down-a-down
ušak hliha pije jednu krev, derry down.
Ať ten či druhý přežije,
vždy nejvíc ztratí Anglie.
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

Tři bratři

a
1. Tři bratři žili kdys v zemi skotské,
D a E
v domě zchudlém jim souzeno žit.
a D a e
Ti kostkaňa metalí, kdo z nich má jiti, kdo z nich má jit –
F C G a
– kdo z má na moři pirátem být.

2. Loš padl a Henry už opouští dům,
ač je nejmladší z nich vybrán byl.
By koráby přepadal na moři žil, jen na moři žil –
– své bratry z nouze tak vysvobodil.

3. Po dobu tak dlouhou jak zimní je noc
a tak krátkou jak zimní je den
už Henry se plaví, když objeví před sebou loď, pyšnou loď –
– napřete plachty a kanóny ven!

4. Čím kratší byl boj, tím byl bohatší lup,
z ulh už ční jenom zvrácený kýl.
Ted Henry je boháč, když boháče oloupil, loď potopil –
– své bratry z nouze tak vysvobodil.

5. Do Anglie staré dnes smutná jde zvěst,
smutnou zprávu dnes dostane král:
Ke dnu klesla pyšná loď, poklady Henry si vzal, on si vzal –
– strážte se moře, on vládně tam dál!

Divka toulavá

D A7 D
1. Divko, divko toulavá, tvé stopy vitr mi svál.
D A7 D
Divko, divko toulavá, půjdu ušak za tebou dál.

D F#7 h f#
Ref: Divko, divko toulavá křoky tvé já znám,
D h A7 D
chůze tvá je loudavá táhne tě a nevíš kam,
D F#7 h f#
Divko, divko toulavá křoky tvé já znám,
D h A7 D
chůze tvá je loudavá táhne tě a nevíš kam.

2. Divko, divko vzdálená půl dne a několik mil,
divko, divko vzdálená uím, že ti ubývá sil.

R: Divko, divko toulavá dej mi srdce kus,
dřív než přijde úhava najmu ti koně a vůz.
Divko, divko toulavá dej mi srdce kus,
dřív než přijde úhava najmu ti koně a vůz.

Divko má

e h e h
1. Když ty se usmíváš zkrásní i nebe,
e h G A
jak ty mě ráda máš, mám rád já tebe
D
divko má...

2. Tak jako poupátko, když se rozvíjí,
tak ty jsi krásná, když já tě vidím,
divko má...

h A h f#
 *: Já tě mám rád spád na stokrát.
 h f# A
 když jsem s tebou, vše je jiné.

3. = 1.

(orig. kapo 2. položa)

1. I give her all my love
 that's all I do
 and if you saw my love
 you'd love her too
 I love her...

2. She gives me ev'rything
 and tenderly
 the kiss my lover brings
 she brings to me
 and I love her...

*: A love like ours
 could never die
 as long as I have you near me.

3. Bright are the stars that shine
 dark is the sky
 I know this love of mine
 will never die
 and I love her.

4 = 3.

Náhrobní kámen

G e G A
 1. Když půjdeš po cestě, kde růže vadrou,
 G C G
 kde rostou stromy bez listí.
 G e G A
 tak přijdeš na místo, kde slzy tvý padnou
 G C G
 na hrob, co nikdo nečistí.

2. Jen starej rozbitej náhrobní kámen
 řekne ti, kdo nemoh už dál.
 Tak seppi ruče svý a zašeptej amen,
 ať si tulák nebo král.

Reč: Dřív děvče chodilo s kyticí růží
 rozdávat lidem štěstí a svůj smích.
 Oči jí maloval sám Bůh černou tuší,
 pod jejím krokem hned tál snih.

3. Všem lidem dávala náruči plnou,
 sázela kytky podél cest.
 Jednou ušak zmizela a jako když utne,
 přestaly růže náhle kvést.

4. Pak jsem ji uviděl, ubohou vnu,
 na zvalých květech věčně snit.
 Všem lidem rozdala svou lásku a sílu,
 že sama dál nemohla už žít.

5. Tak jsem ji postavil náhrobní kámen
 a čerstvé růže jsem tam dal.
 Pak jsem se pomodlil a zašeptal amen
 a svoji píseň jsem ji hrál.

Ukolibavka

D A
 1. Spi má zlatá boubelatá,
 D A
 spi má růžičko.
 A7 D
 Noc se blíží, očka tíží,
 G6 A7 D
 sen spi dívčičko.
 A7 F#7 h
 noc se blíží, očka tíží,
 G6 A7 D
 sen spi dívčičko.

2. Pán se žere, po cti dere,
 nespi starosti.
 [: Panna bledá hochy hledá
 vzdychá milosti. :]

3. Lichvář sedí zlata hledí
 před zlým zlodějem.
 [: Na daň brouká, strachy kouká
 za svým kročejem. :]

4. Zrádné syny pro jich viny
 píchá v srdci had.
 [: Bez ouzkosti spějí k ctnosti
 byť jim hrozil kat. :]

Sivý proud

G C G
 1. Ten sivý proud jak přejít mám?
 e a D
 Proč neumím se nad něj vznést?
 D7 h C h
 Ach čun tak mít, ten řídit znám
 C D D6 G
 u něm lásku svou bych chtěla vést.

2. Jak kamení jež působí,
 že potápi se celý práň,
 tak těžká zdá se, Bůh to ví,
 má láska zlá, co u srdci mám.

3. Uždy když se láska rozvíjí
rubínů zář se líne z ní.
Ušak jako krůpěj pomíjí
v polední úhyhni sluneční.

4. Až něžnou růži spatříš kvést,
co trny zájem oplácí,
nehech se láskou klamnou svést,
hled' ručka má teď krvácí.

5. = 1.

Růžička

1. $\begin{matrix} F & & C \\ K & r & á & s & n & á & r & ů & z & e & v & s & a & d & u & k & v & e & t & l & a \\ F & & C \\ u & b & e & s & í & d & k & y & v & e & c & h & v & o & j & í. \\ F & d & G & C \\ t & a & m & é & m & í & l & é & h & l & a & v & u & s & p & l & e & t & l & a. \\ F & C & F & C & F & C \\ c & h & t & ě & l & a & j & i & m & í & t & v & p & o & k & o & j & í. \\ F & d & G & C \\ t & a & m & é & m & í & l & é & h & l & a & v & u & s & p & l & e & t & l & a. \\ H & F & d & C & F \\ c & h & t & ě & l & a & j & i & m & í & t & v & p & o & k & o & j & í. \end{matrix}$

2. Úkřad jsem se v noci z domu
krásnou růži uloupit.
[: měsíček mi svítil k tomu.
když mě chytrou, tak budu bit. :]

3. Pak jsem s růží k milé spěchal.
na okénko zařukal.
[: pantofle jsem venku nechal
na polštář (ji) tu růži dal. :]

4. K ránu do bot rosa padla.
posel dobré pohody.
[: Míla pláče, růže zvadla,
nedala ji (ač) do vody. :]

Watanay

1. $\begin{matrix} D & & C & & D \\ S & p & i & n & k & e & j & m & ů & j & m & a & l & i & c & k & ů, & m & á & š & v & o & c & í & c & h & h & v & ě & z & d & i & c & k & y. \\ D & & C & & G & & D \\ d & á & m & t & i & j & e & d & o & v & l & a & s & ů, & t & a & k & u & s & í & n & e & j, & t & a & k & u & s & í & n & e & j. \end{matrix}$

R. $\begin{matrix} D & & C \\ H & o, & h & o & w & a & t & a & n & a & y, & h & o & h & o & w & a & t & a & n & a & y. \\ D & & C & & G & & D \\ h & o & h & o & w & a & t & a & n & a & y, & k & i & o & k & e & n & a, & k & i & o & k & e & n & a. \end{matrix}$

2. Sladkou vůni nese ti noční motýl s perleti,
vánek, co ho kolíbá jak usíná, jak usíná.

R.

3. V lukách to zavoni, rád jezdiš na koni,
má barvu havraní jak uhání, jak uhání.

R.

4. V dlaní motýl usíná, hvězdička už zhasíná,
vánek, co ji k tobě nes až do léta ti odlétá.

R.

Kytky

1. $\begin{matrix} C & & a & & F & & G \\ Ř & e & k & n & i, & k & d & y & t & y & k & y & t & k & y & j & s & o & u, & c & o & s & e & s & n & i & m & a & m & o & h & l & o & s & t & á & t. \\ C & & a & & F & & G \\ ř & e & k & n & i, & k & d & e & t & y & k & y & t & k & y & j & s & o & u, & k & d & e & j & e & n & m & o & h & o & u & b & ý & t ? \\ C & & a & & F & & G \\ D & í & v & k & y & j & e & t & u & b & ě & h & e & m & d & n & e, & o & t & r & h & a & l & y & d & o & j & e & d & n & ě. \\ F & & C & & F & & G & & C & a & F & G \\ k & d & o & t & o & k & d & y & p & o & c & h & o & p & í, & k & d & o & t & o & k & d & y & p & o & c & h & o & p & í. \end{matrix}$

2. Řekni, kde ty dívky jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ty dívky jsou, kde jen mohou být?
Muži si je vyhlédli, sebou domů odvedli,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

3. Řekni, kde ti muži jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ti muži jsou, kde jen mohou být?
Muži v plně polní jdou, do války je zase zvou,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

4. A kde jsou ti vojáci, co se k čertu mohlo stát,
a kde jsou ti vojáci, kde jen mohou být?
Řady hrobů v zákrytu, meluzína kvílí tu,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

5. Řekni, kde ty hroby jsou, co se s níma mohlo stát,
řekni, kde ty hroby jsou, kde jen mohou být?
Co tu kytek rozkvétá, od jara až do léta,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí...

Já budu chodit po špičkách

D G
1. Zavři oči a jdi spát,
e A
vždyť už bude brzo den,
D G
nech si o mě něco zdát,
e A
ať je krásný ten tvůj sen.

e A
R: Já budu chodit po špičkách,
e A
snad tě tím neuzbudím,
e A
až slunce vyjde v tmách,
G A
polibkem tě probudím.

2. Jdi si lehnout, ať už spíš,
ať z toho snu něco máš,
ráno až se probudíš,
polibek mi taky dáš.

R:

3. Rozhod vlasů na polštář
a sni o mně krásnej sen
nebo ráno nepoznáš,
že je tady nouý den.

e A
* Já budu chodit po špičkách,
e A
já budu chodit po špičkách...

Zahrada ticha

D e
1. Je tam brána zdobená, cestu otevírá,
C G D
zahrada zelená, všechho připomíná.
e
Jako dým závoji mlhou upředených,
C G D
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.

2. Je to březový háj, je to borový les,
je to anglický park, je to hluboký vřes,
Je to samota dnů, kde jsi pomalu zrál,
v zahradě zelený, kde sis na dětství hrál.

3. Kolik chceš, tolik máš v očích otevřených,
tam venku za branou leží studený sníh,
Zpočátku uslyšíš vítr a ptačí hlas,
v zahradě zelený přijdou do ticha zas.

4. Světlo připomíná rána slunečních dnů
v zahradě zelený, v zahradě beze snů.
Uprostřed záurati sluncem prosvicených,
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.

Slunovrat

a C G E7 a
1. Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší.
C a e
Paseku osvíti zář borovejch klád zapálených.

a C d a
R: Sešli se zapomenout a zvednout hlavu to stačí.
e a
jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.

2. Ohnutý lžíce a nůž, dým z igelitu, lístek zpátky
a boudy na zastávkách, kde potkáváš lidi, co potkat jsi chtěl.

R:

3. Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá.
Slápoty, ohniště klid, smutnej je kemp opuštěnej.

R:

Johanka

1. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou, slyšíš dětskéj pláč.
Jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,
ohněj nad sebou, jenom s pravdou dál.

R: Hej muži přidej, ohněj spí,
vždyť páni se nudí jen,
Ať plameny nesou zprávu zlou
jak skončil soudnej den s Johankou.

2. Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká.
S pannou Johankou země ke štěstí se dívá,
vitr zprávu vái, že se dýchát dá.

R:

3. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou slyšíš dětskéj pláč.
Popel s váňkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastává, jiná začíná.

R:

Trih ve Scarborough

1. Příteli máš do Scarborough jít,
dobře vím, že půjdeš tam rád.
Tam dívku najdi na Market Street,
co chtěla dřív mou ženou se stát.

2. Vzkaz jí ať šátek začne mi šít,
za jehlu nit však smí jenom brát
a místo přize měsíční svit,
bude-li chtít mou ženou se stát.

3. Až přijde máj a zavoní zem,
šátek v písku přikaz jí práť

a ždímat v kvítku jabloňovém,
bude-li chtít mou ženou se stát.

4. Z vrkočů suých ať uplete čluh,
v něm se může na cestu dát.
S tím šátkem ať pak vejde v můj dům,
bude-li chtít mou ženou se stát.

5. Kde útes ční nad přívaly vln,
zorej dva sáhy pro růži sad.
Za pluh ať slouží šipkový trh,
budeš-li chtít mým mužem se stát.

6. Osej ten sad a slzou jej skrop,
chod těm různým na loutnu hrát.
Až začnou kvést, tak srpu se chop,
budeš-li chtít mým mužem se stát.

7. Z trní si lůžko zhotovit dej,
druhé z růží pro mě nech stlát.
Jen pýchý své a Boha se ptej,
proč nechci víc tvou ženou se stát.

1. Are you going to Scarborough Fair:
Parsley, sage, rosemary and thyme.
Remember me to one who lives there,
She once was a true love of mine.

2. Tell her to make me cambric shirt:
(On the side of the hill in the deep forest green)
Parsley, sage, rosemary and thyme.
(tracing a sparrow on snow crested ground)
Without no seams nor needles to work,
(in blankets and bedclothes child of the mountain)
then she'll be a true love of mine.
(sleeps unaware of a clarion call)

3. Tell her to find me an acre of land:
(On the side of the hill in the sprinkling of leaves)
Parsley, sage, rosemary and thyme.
(washed is the ground with so many tears)
Between the salt water and the sea strands,
(soldier cleans and polishes a gun)
then she'll be a true love of mine.

4. Tell her to reap it in sickle of leather:
(War bellows blazing in scarlet battalions)
Parsley, sage, rosemary and thyme.
(generals order their soldiers to kill)
And gather it all in bunch of the heather
(and to fight for a cause they long ago forgotten)
the she'll be a true love of mine.

5. = 1

Povídej

1. Povídej, jestli tě má hodně rád, víc než já.
jestli, když večer jdeš spát, ti polibek dá.
tak jako já, to už je dávno, tak povídej, hej povídej.

2. Povídej, nechal tě být, vždyť měl tě rád,
neboš ho nechala jít, když šel s jinou spát,
tak jako mě, to už je dávno, tak povídej, hej povídej.

*. Povídej, jestli se ti po mě stýská, když jdeš večer spát,
jestli když venku se blýská, nepřetala ses bát.

3. Povídej, ne já se neurátím, jdi domů spát.
Svou lásku ti vyplatím, víc nemůžu dát.
jak jsem dal dřív, to už je dávno tak povídej, hej povídej,
povídej, povídej, povídej...

Kouzelník

1. Byl jednou jeden kouzelník,
ten v ledném bydlel hradu.
kol pás měl z jiní utkaný
a sněhobilou bradu.
kol pás měl z jiní utkaný
a sněhobilou bradu.

2. Tomu se jednou zastesklo
v podzemní ledné slují,
[: on chtěl se jít podívat,
kam bílé mraky plují. :]

3. Vzal do ruky svůj hromný kyj
pás uvázal si úže,
[: ušak sotva na svět vykročil
hned zavadl všechňy růže. :]

4. Tak kráček dál jen pustinou,
kam přišel přines zkázu.
[: až potkal dívku nevinou
plačící pro světa krásu. :]

5. Zachvělo se srdce kamenné,
pak prones mocně zařikání
[: a všechňo to zlo tajemné
minulo zneřadání. :]

Černoláška

1. Černoláško, pročpak nic tě netěší,
s nudou ustáváš s povzdechem jdeš spát.
stíny v tváři těžko něco vyřeší,
tvoje vrásky vůbec nemám rád.

R: Černoláško ty máš oči stvořené k úsměvům,
proč se neusmíváš, mračíš se na měsíc.
Černoláško, ty máš oči stvořené k úsměvům,
když se do zpěvu dáš, ta ti to sluší víc.

2. Černoláško, nevzdaluj se od lidí
mnoho ztrácí ten, kdo zůstal sám
rozesmátou každý rád tě uvidí
no a já ti píseň zaspívám.

R:

Dej mi víc své lásky

1. Vymyslel jsem spoustu nápadů, aú,
co podporujou dobrou náladu, aú,
hodit klíče do kanálu,
sjet po zadku holou skálu,
u nozi chodit strašit do hradu.

2. Dám si dvoje housle pod bradu, aú.
v bílé plachtě chodím pozadu, aú.
úplně melancholicky
s cítem pro věc jako uždýcky
vybábím tu hradní záhadu.

D7 G H7
R: Má drahá dej mi víc, má drahá dej mi víc.
e C G H7
má drahá dej mi víc své lásky, aú.
G H7
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic.
e C G H7
já chci jen pohladit tvé vlásky, aú.

3. Nejlepší z těch divnejch nápadů, aú.
mí dokonale zvednul náladu, aú.
natrhám ti sedmikrásky,
tebe celou s tvými vlásky
zamknu si na sedm západů, aú...

R:

Chvilku poslouchej

A
on: Chvilku poslouchej lásko má...
G D A
ona: Kdo mě volá, nejsem tuším dívka správná.

Kdo svá ústa tak blízko má.
G D A
on: Já tě volám, já tě ruším lásko dávná.

E
R: (oba) Proto [: odpusť mi lásko má
D
snad se ti pouze zdá,
A E
že tě volám :] ...oujé...

ona: Já tě poslouchám lásko má...
on: ...jak jen začít, člověk váhá, léta plynou.
Pak se rozhodne, spis to vzdá.
ona: Někdy stačí, lásko drahá, říct mám jinou...

R: (oba) Proto [: zapomeň lásko má
zapomeň dřív než já,
že tě volám :] ...oujé...

*: Sbohem, zapomeň, lásko má...
(pískání...)

R:

Rukávy

e D C H7
1. Lásko tajemná, lásko bez jména, den co den kradeš spánek můj,
e D C H7 e
dlouho vím, že tě ráda mám, ale touhu svou před sebou skrývám,
G D C H7
Vím, vím, že jsem troufalá, pane vysněný, pane událený,
G D C H7 e
vím, vím, že jsem troufalá, ale přísahám, že se mi líbíš.

2. Divko nesmělá, proč bys nesměla zítra se mnou si schůzku dát.
v lesním zákoutí ústa ztichnou ti, vino nám rozpaky zkrátí.
Má láska je tajnou hrou, paní vysněná, paní vzdálená,
má láska je hrstnou hrou, při níž rukávy zbarví se trávou.

3. Ty mě, můj pane, málo znáš, já doufala, že mi jméno dáš,
chvilu v náručí, to mě nestačí, pořad to jsou jenom chvilu.
Vím, vím, o co chtěl si hrát, tys chtěl ublížit a já milovat,
vím, vím, o co chtěl jsi hrát, však mé rukávy zůstanou bílé.

4. Já tě, paní má, málo znal, místo k oltáři jsem tě k lůžku zval.
já líčil pastičku na chtivou šelmičku, laň ale nebude střítel.
Vím, vím, to se může stát, někdy ublížit je těž milovat,
vím, vždy budu vzpomínat na tvé rukávy jako sníl bílé.

Světlušky

D h
1. Po stonku trávy míří k nám
e A7
světluška, ne, nech ji být.
D h
ten její někde čeká sám,
e A
když dotkneš se jí, třeba nebude ho chtít.

G f#
R: Zkus se dotknout mě a potom zkusím to já.
h E7
kolik něhy nosí lidská dlaň.
D h
Já nevím, ale mě se zdá, že zříš,
e A7 D e A7 D e A D
jak ze světlušek celá stráň.

2. Něco duní, neboj klid,
to jen ve skalách tu bloudí vlak.
Světél oken dlouhá nit,
dotkne se nás, zmizí pak.

R:

3. Po stopku trávy míří k nám
světlušák, ne, nechť ho být,
unavený chce být sám,
dělal světýlka a teď chce spít.

R:

Zelený pláně

a d a E
1. Tam, kde zem duní kopyty stád,
a d C G
znám plno uoní, co dechám je tak rád.
F G7 C A7
čpí tam pot koní a voní tymián,
d G7 C E
kouř obzor cloří, jak dolinou je hán.
a d a E a
Rád žiju na ni u tý pláni zelený.

2. Tam, kde mlejn s pilou proud řeky hnal,
já měl svou milou a moč jsem oni stál.
Až přišlo psaní, ať na ni nečekám,
prý k čemu lhaní a tak jsem zůstal sám.
Sám, znenadání, u tý pláni zelený.

F G7 C
*: Dál čistím chliv a lovím u ořeší.
F G7 C
jenom jako dřív mě žítí netěší.
a d
Když hledám stáj a slyším vitr dout,
a d H7 E
prosím, ať ji poví, že mám u srdci troudu.

3. Kdo ví, až se douí, z těch větrnejch stran,
dál, že jen pro ni tu voní tymián,
vlak hned ten ranní ji u nás vyloží
a ona šťastná se k spánku uloží
sem, do mejch dlaní u tý pláni zelený.

Tisíc mil

D h
1. U nohách mám už tisíc mil
e G
stopy dešť a vitr smyl
e A G A
a můj kuř i já jsme cestou znavení.

D h
R: Těch tisíc mil, těch tisíc mil
e G
má jeden směr a jeden cíl,
e A G D
bilej dům, to malá bílý stavení.

2. Je tam stráň a přikrej sráz
modrá tuň a bobří hráz,
táta s mámou, kteří věřej dětskejím snům.

R2: Těch tisíc mil, těch tisíc mil
má jeden směr a jeden cíl,
jeden cíl, ten starej známěj bilej dům.

3. Koušek dál a já to vím
uvidím už stoupat dým,
šikmej štit nad střechy čpí k nebesům.

R2:

4. U nohách mám už tisíc mil,
teď mi zbejuvá jen pár chvil
cestu znám a ta se k nám nemění.

5. = 1.

1. If you miss the train I'm on
you will know that I am gone,
you can hear the whistle blow five hundred miles.

R: Five hundred miles, five hundred miles,
five hundred miles, five hundred miles,
you can hear the whistle blow five hundred miles.

2. Lord I'm one, Lord I'm two,
Lord I'm three, Lord I'm four,
Lord I'm five hundred miles from my home.

R: Five hundred miles, five hundred miles,
five hundred miles, five hundred miles,
Lord I'm five hundred miles from my home.

3. Not a shirt on my back,
not a penny to my name,
Lord I can't go a-home this a-way.

R: This a-way, this a-way,
 this a-way, this a-way,
 Lord I can't go a-home this a-way.

4. If you miss the train I'm on
 you will know that I am gone,
 you can hear the whistle blow five hundred miles.

Na krásu Tvou

D e D C D A D
 1. Na krásu Tvou chci víno pít,
 e A D A h A E A
 ať mátoú dýchá, k rtům ať lže.
 D e D C D A D
 Ať skrývá síly kouzelné.
 A h A AhAE A A7
 Tvých zřetelích ať ztápí třept.
 D e D C D A D
 na krásu Tvou chci víno pít.

2. Na krásu Tvou chci víno pít,
 na loutnu hrát a v záři svíc
 Ti zpívat k ní, proč žádat víc,
 když Pán mi přál v Tvém stínu žít—
 na krásu Tvou chci víno pít!

3. Na krásu Tvou chci víno pít,
 pak staň se staň, co má se stát
 já hlínu hlíně vrátím rád,
 jen příslib Tvůj chci dříve mít
 na lásku Tvou, že smím dnes pít!

Hau - bílou pláň

d c
 Hau bílou pláň věčnou pustinou,
 d E7 A A7
 letí řada šaní, ulci v patách jim jsou.
 d G
 Hau, kde se zpozdí, toho dostanou.
 C g F g d A7 d C (d)
 těch pár zbylých kostí sněhy zavarou.

(dialog ve dvou skupinách)

C
 A: K snídani je kousek mrože
 A: Mrože!

B: Cože?
 B: Mrože?

A: Bóžel
 A: To je hezký

C#
 B: K obědu dvě suchý tresky
 B: Tresky plesky!

D Eb
 A: Ale k večeru nic není B: To je pěkný nadělení!
 E F
 A: Proto sníme — B: Proto sníme —
 F# G
 A: Proto sníme — B: Proto sníme —
 A A7
 A+B: Psi spřežení (4x)

(píseň se opakuje, obečenstvo vyje jako ulci)

Čarodějnice z Amesbury

d c d
 1. Zuzana byla dívka, která žila v Amesbury,
 F c d
 s jasnými očima a řečmi pánům navzdory,
 F c d a
 sousedé o ní říkali, že temná kouzla zná
 d a d c d
 a že se lidem vyhýbá a s ďáblem pletky má.

2. Onoho léta náhle mor dobytek zachvátil
 a poverčivý lid se na pastora obrátil,
 že znají tu moc nečistou, jež krásy zabíjí,
 a odkud ta moc vychází, to každý dobře ví.

3. Tak Zuzanu hned před tribunál předvést nechali,
 a když ji vedli městem, všichni kolem volali:
 „Už konec je s tvým řáděním, už nám neuškodíš,
 teď na své cestě poslední do pekla poletíš!”

4. Dosvědčil jeden sedlák, že zná její umění,
 ďábelským kouzlem prý se v netopýra promění
 a v noci nad krajinou létává pod temnou oblohou,
 sedlákům krásy zabíjí tou mocí čarouhou.

5. Jiný zas na kříž přísahal, že její kouzla zná,
 v noci se v černou kočku mění dívka líbezná,
 je třeba jednou provždy ukončit ďábelské řádění,
 a všichni křičeli jako posedlí: „Na šibenici s ní!”

6. Spektrální důkazy pečlivě byly zváženy,
 pak z tribunálu povstal starý soudce vážený:
 „Je přeci v Křize psáno: nepečháš čarodějnicí žít
 a před ďáblovým učěním budeš se na pozoru mít!”

7. Zuzana stála krásná s hlavou hrdě vztyčenou
 a její slova zněla klenbou s tichou ozvěnou:
 „Pohrdám vámi, neznáte nic nežli šamou lež a klan,
 pro tvrdost vašich srdcí jen, jen pro ni umírám!”

8. Tak uzali Zuzanu na kopeč pod šibenici
 a ušude kolem ni se sběhly davy běsnící,
 a ona stála bezbranná, však s hlavou vztyčenou,
 zemřela tiše samotná pod letní oblohou...

Dva havrani

1. Když jsem se z pole vracela
 dva havrany jsem slyšela.

Jak jeden druhého se ptá:

[: „Kdo dneska večerí nám dár“ :]

2. Ten jeden k druhému se otočil
 a černým křídlem cestu naznačil,
 krhavým zrakem k lesu hleděl
 [: a takto jemu odpověděl: :]

3. Za starým nálezem v trávě shoulený
 tam leží rytíř v boji raněný
 a nikdy neví, že umírá.
 [: jen jeho kuň a jeho milá. :]

4. Jeho kuň dáno po lesích běhá
 a jeho milá už jiného má,
 už bude pro nás dosti místa,
 [: hostina naše už se chystá. :]

5. Na jeho bílé tváře usednem
 a jeho modré oči vyklouem
 a až se masa nasytíme,
 [: z vlasů si hrizdo postavíme. :]

Nad stádem koní

1. Nad stádem koní, podkovy zvoní, zvoní
 černý vůz vlečou a slzy tečou. A já volám:
 „Tak neplač, můj kamaráde, náhoda je bílec, když křade.“

Je tuhý jak veķa a řeka ho splaví. Máme ho rádi.

No tak čo, tak čo, tak čo?

2. Uždyčky si přál, až bude popel, i s kytarou
 vodou ať plavou, jen žádnej hotel, s křížkem nad hlavou.
 Až najdeš místo, kde je ten pramen a kámen čo praská,
 budeš mít jisto, patří sem popel a každá láska.
 No tak čo, tak čo, tak čo?

3. Nad stádem koní, podkovy zvoní, zvoní
 černý vůz vlečou a slzy tečou. A já šeptám:
 Vysyp ten popel, kamaráde, do bílé vody,
 vyhasnul kotel a náhoda je štěstí od podkovy.

*[: Vysyp ten popel, kamaráde, do bílé vody, do vody
 vyhasnul kotel a náhoda je štěstí od podkovy. :]

*[: Vysyp ten popel, kamaráde, do bílé vody, do vody
 vyhasnul kotel a náhoda je štěstí od podkovy.

Zuzana

1. Přicházím až z Alabamy se
 svým banjem sám a sám
 a teď jdu do Louisiany
 nauštít svou milou tam.

R: Ó Zuzano, Zuzano mám tě rád!
 Přicházím z velký dálky k vám,
 na banjo budu hrát.

2. Sluňce praží, z nebe hromy hřmí,
 můj cíl je dalekej,
 jenže láska má mě provází,
 Zuzano neplakej!

R:

3. Včera v noci měl jsem krásnej sen
 a teď ho povím vám,
 zpíval jsem Zuzaně pod oknem,
 Zuzano mám tě rád.

R:

4. Zuzana se z okna vykloní
a šátkem zamává,
pak vzdychne slzu uroní,
ach, neplač, láska má!

R:

Whisky, to je moje gusto

R: Whisky, to je moje gusto.
bez whisky mám v srdci pusto.
Kdyby ji můj táta pil,
byl by tu byl mnohem dyl.
Když se ve skle leskne whisky,
tak má barman dobrý zisky,
život se dá zkrátka žít,
jen když je co, jen když je co,
jen když je co pit.

*: Tu láhev baculatou, tu pestrou vinětu,
tu whisky temně zlatou pije i Manitou,
kdo se chce stát mužem, ten whisky pije rád,
a proto všichni mužem společně zazpívat:

R:

Stewball

1. Oh Stewball was a racehorse
and I wish he were mine
he never drank water
he always drank wine.

2. His bridle was silver
his mane it was gold
and the worth of his saddle
has never been told.

3. Oh the fairgrounds were crowded
and Stewball was there
but the betting was heavy
on the bay and the mare.

4. And a-way up yonder
ahead of them all
came a-prancin' and a-dancin'
my noble Stewball.

5. I bet on the grey mare
I bet on the bay
if I'd have bet on ol' Stewball
I'd be a free man today.

6. Oh the hoot owl she hollers
and the turtle dove moans
I'm a poor boy in trouble
I'm a long way from home.

7.=1.

(orig. kappo 5. poloha)
G=D, e=h, a=e, D=A, C=G

Krysař

1. Bylo nebylo, kde se to tu vzalo,
černé na bílém to na plakátech stálo.

Bude tu hrát krysař a ty jeho krysy
a bude to muzika, dobrá jako kdysi.

2. Bylo nebylo, pak na scéně stáli,
potkat je v noci ve městě, možná byste se báli.
Středověký škorňe a staletou hlehu
a do čopánku spletený vlasů barvy hauranů.

R: Bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo [nebylo]
Bylo nebylo [nebylo], bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo.

3. Bylo nebylo, kde se vlastně vzali
a tou kouzelnou muzikou štěstí rozdávali.
Pak ten okamžik skončil a nikdo nechtěl domů,
atmosféra, kdo tam nebyl nevěřil by tomu.

R:

4. Bylo nebylo, uplynul nějaký čas
a plakáty na nároží visely tu zas.
Lidi zachvátila horečka a každý tam chtěl jít,
bez rozdílu názorů zas to kouzlo prožít.

R:

5. Bylo nebylo, prošli divný zprávy,
že vyšlehnou hranice pro čerty a ďábly.
Do datumu na plakátech chybělo pár dní
a na radnici krysaře zvou si páni radní.

R:

6. Bylo nebylo, řekli: „To by teda nešlo,
s touhle vaší vizáží hrát budete tu těžko.
Nás totiž vůbec nezajímá, že vás mají lidi rádi,
my jsme tady vod toho, jejich mysl chránit.“

R:

7. Bylo nebylo, tak, jak v té pohádce,
krysař město opouští a hudba zní v dálce.
Jak za kouzelnou písťalou za ním myšlenky táhnou,
a hodně dlouho v tomhle městě byl cítit vzduch křivdoul

R:

Diego

D e G D
R: Diego, don Diego, ty krásný koně máš,
D e G D
Diego, don Diego, proč máš v očích pláč?

1. Za to hříbě, done Diego, tady nuggety mé všechny máš,
za to hříbě, done Diego, za tu malou bílou tvář.

R:

2. Do očí pohled svůjmu koni, až v nich uzříš ohňů zář,
pak skloň hlavu do jeho hřívý a vzpomeň na těch chvíl pár.

R:

Rečitatif:

Tenkrát, tenkrát jsem ještě nevěděl, staříček done Diego, co to
hříbě pro tebe znamenalo, nevěděl jsem, že se přihnalo ráno štvaný
září ohňů až k uratům tvýho ranče s malým živým uzlíčkem v
sedle.

R:

Mašinka

C F C
1. Jede jede mašinka, kouří se ji z komínka,
F G F C F C
[: jede jede do dále a veze samý ožralý. :]

2. Neusínej nechod spát, neusínej nechod spát
[: až do rána bílýho my budem zpívat a budem hrát. :]

3. Lásko má jsi jediná do třinácti nevinná,
[: vyhrnu si rukávy a praštim s tebou do trávy. :]

4. = 1.

5. Přijde ke mě průvodčí, kleštičkama zatočí,
[: „Listek, prosím“ „Nemám, prosím“ „Jak to prosím“ „To máte tak“
:]

6. Jel jsem jednou tramvaji pod sedačkou potaji
[: přistoupila starší dáma, přisedla mi dařbujána. :]

7. = 1.

8. U klavíru sedí Bill, ten už mnoho roků pil,
[: když začal falešně hrát, poslali ho domů spát. :]

9. A ten barman ten se má, za barem se usmívá,
[: vsichni tančí, on je rád, že do rána budem hrát. :]

C F C
10. Jede jede mašinka, kouří se ji z komínka,
F G F C
jede jede do dále a veze samý ožralý,
F G F G F G C F C F C
jede jede do dále a veze samý, samý ožralý.

Statistika

1. Je statisticky dokázáno, že slunce vyjde každé ráno
a ikdyž je tma jako v rancí, noc nemá celkem žádnou šanci.

R: Statistika nuda je, má však cenné údaje.
neklesejme na mysli, ona nám to vyčíslí.

2. Když drak si z nosu síru pouští a Honza na něj číhá v houšti,
pak statistika předpovídá, že nestvůra už neposnídá.

R:

3. Tak vyřídte to ctěné sání, že záleží to čistě na ní,
když nepustí ji choutky dračí, tak bude o hlavičky kratší.

R:

(Veselá statistika)

1. Je statisticky dokázáno, že ve Veselé každé ráno
vyrojí se mnoho dětí a slunce svítí mraky letí.

R: Poslouchejte písničku, já mám verše v malíčku
budně pořád v pohodě, vsíchni spolu ve shodě.

2. Když rosa rohu ráno smáčí, tak ten váš úsměv to nám stačí.
Vždyť za rok jsme tu jenom jednou a k ránu vždycky hvězdy zblednou.

R:

3. A když náhodou se všechno mračí, tak zavři oči a to stačí
a nálada se sama vrátí a chmury z tváře se ti ztratí.

R:

4. Ulese když se mlhy zvednou, tak ohlédnem se ještě jednou
a vzpomínky, co u sobě máme, zas do příště si uchováme.

R:

Pijácká litanie

1. Kdo v bitvě jen si stýská a po bitvě je páň,
ať hrom do něho tříská a hříšnikem buď zván.

R: Buď zván, buď zván, ten hříšnikem buď zván,
a lásky, her a vína zatratíž ho páň.

2. Kdo dívky srdce získá a nežne pak ten lán
– a hledně toho hýska, ten hříšnikem buď zván.

R:

3. A kdo se mlíkem zlíská jak šlunt a mezulán,
ať hrom do něho tříská – ten hříšnikem buď zván.

R:

4. Kdo před lidmi se blýská a chce být uctíván
– a hledně toho řízka, ten hříšnikem buď zván.

R:

5. A kdo je duše nízká? A kdo se bojí ran?
A hledně toho hýska, a fifleru a řízka,
ať hrom do něho tříská – ten hříšnikem buď zván.

R:

D7 G C D a G
R: ...zatratíž ho Pán.

Pohár a kalich

(orig. kappo 2. pozice)

1. Zvedněte poháry, páňové, už jen poslední přípitek zbyvá.
Pohledte nad polem Špitálským vrcholek roubení skrývá.

Za chvíli zbyde tam popel a tráva.
náš čeká vítězství, bohatství, sláva.

2. Ryšavý panovník jen se smál – sruby prý dobře boří.
Palcem k zemi ukázal – ať další hranice hoří!

[: Ta malá země už nemá co získat,
teď bude tančovat, jak budu pískat. :]

R: Náhle se pozvedl vítr a mocně vál,
odněkud přinesl nápěv, sám si ho hrál.

Zvedněte poháry páňové, večer z kalichu budeme pit.

3. Nad sruby korouhev zavlála, to však neznačí, že je tam sláva.
Všem věrným požádě nesmírnou sílu a jednotu dává.
Vě znaku kalich a v kalichu víra.

jen pravda vítězí, v pravdě je síla.

4. Modli se, pracuj a poslouchej – kázali po celá léta.
 Mistr Jan cestu ukázal proti všem úkaldům světa.
 [: Být rovný s rovnými muž jako žena,
 dávat všem věcem ta pravá jména. :]

5. Do ticha zazněla přísaha – ani krok z tohoto místa.
 Se zbraní každý vyčkává, dobře ví, co se chystá.
 Nad nimi stojí muž, přes oko páška.
 D e
 slyšet je dunění a dřevo praská.

R. Náhle se pozvedl vítr a mocně vál,
 odněkud přinesl nápěv, sám si ho hrál.

a G H7 e
 „Kdož sú Boží bojovníci a zákona jeho
 e
 prostež od Boha pomoci a úfajte v něho.“

Šejdiři

(e h C H7)
 e D C e
 1. Šejdiři s kapsami plnými zlata zmizeli z očí jak větrný prach.
 G D a
 Děti se brodili náhošem bláta od domu k domu
 G D H7 e D e D e
 – jen zavřená vrata zvěstují bezmezny strach!

2. Žoldáci zahráli na struny víry – víro a hostii vzal každý rád.
 Kolen se šířil jen ostrý pach síry. A jako výsměch
 teď za zvuků lyry výstřely určují řád!

(e h C H7)
 (Á...) 4x

3. Pochválen král, který do davu hodí pár hrsti měďáků, utichne řev.
 Ve zlatých palácích sláva se rodí – za slávou mocných
 jak temný stín chodí zrada a závist a hněv!

a G F a
 4. Pochválen král, který do davu hodí pár hrsti měďáků, utichne řev.
 C G d
 Ve zlatých palácích sláva se rodí – za slávou mocných
 C G E E7
 jak temný stín chodí zrada a závist a hněv!

a G
 Šejdiři s kapsami plnými zlata
 F a
 zmizeli z očí jak větrný prach..

Běda poraženým

(e a e a e D e)
 G h C D
 1. Běží krajem dlouhá cesta, do svatého města tě zavede.
 G h C D
 Podél cesty kříže s těly, s těly těch co neuspěli.
 C e D G D C D G
 Vae victis, amen, amen.

2. Tisíce se zvedly k právu... Neměli nic a slávu si dobyli.
 Popřízený zvedá hlavu veden vírou vlastní síly.
 Vae victis, amen, amen.

3. Plamen vzpory letí státem, otroci pouť volhou si zvolili.
 Otrokář však platí zlatem – římská vojska valej síli.
 Vae victis, amen, amen.

G h C e D
 4. Marně bylo odhodlání, jiskra žití sklání se před silou
 G h C D
 Umírali za svitání, pod nohama cestu bílou.
 C e D G D C D G
 Vae victis, amen, amen.

5. = 1.

(e a e a e D e)